

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984620896/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Nej naturligvis. Det er jo også min fejl, men jeg synes alligevel — ja jeg kan nu ikke blie ved at følge med.«

»Kan man ikke tåle Guds ord een time om ugen, så kan man slet ikke tåle det.«

»Jo, jeg kan selvfølgelig også godt tåle det, men jeg ved ikke, hvoraf det kommer — ja det var da en af de længere prækner. Han kunde måske nok sige det kortere.«

»Når Gud ikke indgír ham det kortere, så kan han ikke gøre det kortere.«

»Næ, når Gud indgír ham det, det er jo klart, når man skal ta det på den måde. Det er jo nok Guds ord, men det er da præsten, der siger det.«

»Hvis Vorherre kom og talte selv, så blev det nok længere.«

»Ja selvfølgelig! Ja vel. Det kan jo gjerne være, måske. Det var jo noget andet så.«

»Vorherre kan nu ikke komme selv; derfor har han præsten.«

»Ja — hvis han får det altsammen af Vorherre.«

»Det har man ikke lov til at tvivle om, fru Laursen.«

»Nej! Næ — det gør jeg heller ikke. Det er bare ligesom — ja jeg ved ikke rigtig — det var nu ikke af de korteste prækner da!«

»Det var en dejlig lang præken.«

»Ja — man har jo godt af det, naturligvis. Når bare man ikke blev træt —«

»Det har man ikke lov til. Guds ord er styrkende, men ikke trættende.«

»Det mener jeg også, ja. Jeg skal også nok høre bedre efter en anden gang.«

»De hørte måske ikke det altsammen.«

»Jo, det gjorde jeg! Jo jo. Det var bare —«

»Det var også Vorherres mening, at De skulde høre det altsammen.«